

retten, atter kan overlade den til andre. Jeg tror, jeg har forſtaaet det ærede Medlem rigtig, at det var et af Spørgsmaalene. Det kan han ikke efter min Mening. Han kan ikke overdrage ſelve Jagtretten til andre. Det ligger ogsaa i Forholdets Natur, fordi han kan ikke gøre det uden at krænke Brugsforholdet. Noget andet er det ſelvfolgeligt, at han kan tillade enkeltvis, at Jagten udøves af andre. Det er et helt andet Forhold. Selve Jagtretten kan han ikke gøre til Genſtand for Overdragelſe.

Clausen: Maa jeg med Henſyn til de ſtillede Ændringsforſlag ſige, at naar det ærede Medlem fra Svendborg (P. Sørensen) mente, at Forſlaget, ſom det er kommet fra Landſtinget, ikke gav Brugeren Ret nok, ſaa er det givet, at de Ændringsforſlag, der ere ſtillede af Mindretallet, ganſke viſt vilſe give ham mere Ret, og det er egentlig det ſamme, ſom blev vedtaget her ved 3dje Behandling. Men det, der foreligger fra Landſtinget, giver ham en ikke ubetydelig større Ret end det beſtaaende. Landſtinget havde jo gjort indgribende Forandringer i det beſtaaende, og Regeringen havde accepteret dem, idet den forelagde Lovforſlaget, ſom Landſtinget havde vedtaget det i Fjor — Ændringer i Retning af Forbud mod Søndagsjagt, Nattejagt, Jagt paa Fien og forſtellige andre Ting. Derimod have vi her ment, at naar vi ſkulde gøre Forſlag til en Jagtlov, var det rigtigt at ſtille de Betingelſer, ſom vi mente vare naturlige, og ſom kunde gavne Jordbrugerne. Landſtinget har imidlertid ſenere fraſaldet ſine Forordninger, og de Forſlag, der vare ſtillede til §§ 3 og 4 fra vor Side, indſaa jeg godt, det var vanſkeligt at føre igennem i deres fulde Udſtrækning. De kom væſentlig frem ſom en Anledning af, hvad vi mente, en Jagtlov ſkulde indeholde for Brugernes Vedkommende, naar den ſkulde være god. Men de vare fremme i 1851 og 1871, og N. A. Hanſen, ſom den Gang beſatte ſig meget med de demokratiſke Principper, var ikke i Stand til at gennemføre dem, og vi andre have heller ikke troet fuldt ud at kunne gennemføre dem. Vi have fra Landſtingets Side opnaaet betydelige Indrømmelſer med Henſyn til Forſtaaelſen af §§ 3 og 4, navnlig § 4, idet man afſtæfter den Højſtretsdom,

ſom i ſin Tid ſalbt, at man kan bruge begge Alternativer ſamtidig, medens man nu ikke vil kunne bruge mere end et af dem, enten Befiddelſeſtiden eller de 10 Aar.

Ændringsforſlag Nr. 2, hvor man vil have, at Ordene „naar Grundejereren ikke udtrykkelig har forbeholdt ſig den“, ſkulde udgaa, er jo egentlig imod, hvad der er vedtaget ved 3dje og 2den Behandling. Jeg har Lovforſlaget liggende for mig, og det er fedeligt, at det ikke har været gjort gældende den Gang. Jeg ſkal efter den udførlige Motivering, ſom det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgtreds (Vertelſen) gav det, ikke opholde mig længere derved; men jeg ſkal navnlig med Henſyn til Ændringsforſlaget til § 11, om, at ſidſte Punktum udgaar — det er jo Beſtemmelſen om, at man maa kunne nedſtyde omſtrejſende Ratte — ſige, at det har man ſlet ikke ſtillet Ændringsforſlag om, hverten ved 2den eller 3dje Behandling, ſaa det er noget mærkeligt, at det nu kommer frem her. Denne Beſtemmelſe har man ſlet ikke taget Forargelſe af under de andre Behandlinger, ſaa det er viſtnok paa urette Sted, i alt Fald paa urette Tid, at den kommer frem nu.

Med Henſyn til Anholdelſe ſtal jeg ærlig tilſtaa, at jeg har haft megen Betænkelighed ved at blive ſtaaende ved den nugældende Ret om Anholdelſe, fordi den let kan give Anledning til uhyggelige Tilfælde. Naar man har Lov til at anholde en Mand, ſom har et ſkarpladt Vaaben hos ſig — og det have de paagældende jo i Reglen fra begge Sider — ſaa kan det let give Anledning til uhyggelige Tilfælde. Derfor var jeg med til ved anden Behandling at indføre bedre Beſtemmelſer, ſaaledes at man ikke maatte anholde dem, men at Mulkten blev ſkærpet, naar de nægtede at opgive Navn og at aflevere deres Vaaben, Jagtgevær o. ſ. v. Det var imidlertid ikke muligt at opnaa dette hos Landſtinget, hvad jeg har ført Forhandling om med Landſtingsudvalgets Formand. Derimod ſik vi en betydelig Forbedring af det beſtaaende, idet man fraſaldt dette Udtryk, ſom ſtaar i den nugældende Ret, at naar den, der ſkal anholdes, mødſætter ſig, maa han „tage Skade for Hjemgæld“, det vil ſige, at den, der anholder ham, kan give ham et Stud Hagl i Venene eller en Kugle i Livet og dog være ansvarløs — vedkom-